

Jak se poprvé probudil

Před mockrát moc lety a jednou vteřinkou to na zemi vypadalo docela jinak. Nebyla tady ani žádná města s vysokými domy, ani žádné silnice s auty, žádná hřiště, a dokonce tady nebyli ani žádní lidé. Zato tady byla nekonečná moře a v nich žily prapodivné ryby s velkými hlavami a ježatými ploutvemi. Takové praryby. Bylo tady hodně lesů a v nich chodili obrovití ještěři, kterým se říká dinosauři a brontosauři, ale také různé praopice a praptáci a jiní poletováci.

Byly tady vysoké hory a kopce, a v některých byla uprostřed díra, a z té se pořád kouřilo. Každou chvíli to někde zarachotilo, žhavé ka-

mení vyletělo do vzduchu a všechno začalo soptit. Takovým horám se říká sopky. Některé už docela vyhasly a jsou z nich obyčejné kopce, ale jsou takové, které kouří i dneska a občas z nich taky vyletí žhavé kamení.

No – a blízko takové sopky spal v malé jeskyňce pod skálou schovaný Človíček. Spal už hodně dlouho a vůbec nevěděl, že se má probudit, kdyby neuhodila právě ta vteřinka. V sopce to nejdřív zabublalo, pak zaburácelo, všechno se zatřásl, kameny vyletěly do vzduchu a padaly na všechny strany.

Jeden takový veliký a do červena rozpálený spadl na skálu, odlomil z ní jeden menší a ten zase další menší, až nakonec takový maličký kamínek spadl na Človíčka a cvrnkl ho do paty.

Človíček se probudil, posadil se, drbal si patu a opatrně vykoul z jeskyňky. Díval se před sebe, díval se na strany a žasl.

Bylo zrovna jaro, a tak viděl svět zrovna v tom nejlepším. Stromy rozkvétaly do růžova a do bíla, louky zase do žluta a do červena, jako kdyby je někdo pomaloval.

Taková krása je ten svět, dobře,
že jsem se vzbudil. Podívám se
na to zblízka, pomyslel
si Človíček a vyšel
z jeskyňky ven.
Vlastně vylezl.
Lezl po čtyřech,
jak to bylo
tenkrát na
světě zvykem,
a všechno si

zblízka prohlížel. Díval se na listy keřů a rostlin a na všechno sahal. Některé plody byly kulaté, jiné špičaté, o některé se píchl, a to honem ucukl. Nakláněl se ke květinám, a když se mu nějaká líbila, tak ji utrl a očichal.

Jednou si prohlížel takovou malou kytičku, co rostla docela u země, a aby na ni dobře viděl, sklonil se a vystrčil zadnici vysoko nahoru. Někde v dálce to znova zahřmělo, kameny létaly opět do vzduchu a zase se jeden takový maličký zatoulal a trefil Človíčka. Ten se leknutím napřímil, drbal si modřinu na zadnici a přitom se kolem sebe díval.

„Vlastně je to takhle lepší, aspoň vidím hodně do dálky. Sehnout se přece můžu vždycky,“ řekl Človíček. A jak už jednou stál, tak stát zůstal. Potom udělal jeden krůček, trochu se přitom kymácel, a pak ještě jeden a za chvíli se rozběhl do světa.

Jak šel a na všechno se díval, uviděl ve křoví takovou štětinatou bambuli, která se trochu kývala a jako by tam kvetla. Zvědavě na ni sáhl, sevřel ji a zatáhl, ale odtrhnout se nedala.

Ona totiž patřila ke kočičímu ocásku. Hned nato vykroukla z křoví kočičí hlava, rozzlobené oči se blýskaly a zuby jako hřebíky se cenily na Človíčka. Ještě že uskočil, jinak by ho šelma sekla drápkem.

Človíček se hrozně lekl a jak vydechl, tak křikl: „Jéé, co to bylo?“

Kočka, která ještě nikdy nikoho neslyšela mluvit, se také lekla a zmizela v křoví.

„No, tak na tu si dám příště pozor,“ bručel Človíček a podrbal se na hlavě, snad aby si to lépe zapamatoval. Potom šel dál a viděl, že na světě žijí všelijaká zvířata a ptáci, mravenci, brouci a žížaly. A všichni něco hledali, a když to našli, tak to snědli.

Najednou zakručelo Človíčkovi v břicho, potom ještě jednou a podle toho poznal, že má hlad. Všude, kam se podíval, visely na větvích různé bobule a bambule. Začal je trhat a kousal do nich. Některé byly kyselé, jiné zase hořké, a tak mu žádné nechutnaly. Po jedné takové

bramboře se mu dokonce udělalo tak špatně, až mu nos zezelenal.

„Kde tady seženu něco k jídlu?“ brumlal Človíček a vrtal prstem v díře stromu. Když ho vytáhl, byl celý mazlavý a ostatní prsty se na něj lepily. Aby se toho lepidla zbavil, strčil ruku do pusy a olízl.

„Je to sladké a nechutná to špatně,“ zjistil a olízl prsty do sucha. Tak mu zachutnalo, že sáhl do díry ještě jednou, nabral plnou hrst a všechno snědl. Vtom to ale ve stromě zahučelo a z díry se vyrojily takové divné mouchy a nebezpečně bzučely. Jenže ony to nebyly žádné mouchy, ale včely, a ty si nenechají na med sáhnout. Vrhly se na Človíčka a bodaly. Jedno žihadlo dostal do prstu, druhé do nosu a třetí do ucha. Bolelo to náramně a Človíček koukal zmizet, aby jich nedostal ještě víc.

Zastavil se až tam, kam včely nedoletěly. Ohmatával si oteklý nos, cucal bolavý prst a drbal ucho, které zčervenalo jako ředkvička.

Celý oteklý a rozmrzelý
si zalezl do křoví
a tam usnul.

Hlad už ale
přece jenom
neměl.

